

markéta hejná / slzy ezau

markéta hejná

S L Z Y

E Z A U

SLZY EZAU

Jistě je vlání na lukách...
Malinké temperované vesmíry drkotají kolem
i tady,
každý den trochu jinačí.
Bylo by vlání na lukách,
bude vlání na lukách,
tvrdím, že skutečnost je daleko zlatější...

jen kdyby Ezau nemusel už vzlykat
do ryšavého lokte.

CHVÍLE

Jde stařík procházkou a doufá nejasně,
že něco vykoná, když nechá chvět a zelenat
stolistý sad nad sebou,
že trochu ozdraví, nežli se vrátí domů.

Svůj stín vrhá na křoví s veverkou,
krom něho nemá, co jí nabídnout.
Na její čilou tvář si večer vzpomene
a chvíli žije tím, aby dnes nezemřel.

ŽLUTAVÝ KÁMEN

Žlutavý kámen, který matku přerost, bije
do hráze pod vlnou a dí:
kde ryby kulhavé, tam byl jsem. Nyní
dospěl jsem věku štěpení.

V barevném třasu, proleželý sluncem
nebyl jsem daleko, jen chvíli od tebe.
Svou slupkou nebeskou tě oslovuji, máti,
a nemám strpení, už více ne.

Jde horem Hvajninim a v jeho dechu stůně
něco jako osení, neznámý předmět mi.
Kopu tě do paty, příbuzná otročivá,
vím, zrodilas mě, víc však neplač za dětmi.

A nebraň svým vylouplým v oživnutí,
ty chytrá, vytmelená tuhým područím.
Nedočkáš se, že tak jako ty kdysi
úpravným způsobům se krotce vyučím.

ZPRÁVA Z CESTY

Pílí náš vagon se zlatou otěží,
nechvěje se zem, snad o tom neví,
a Mléčná dráha ukazuje směr
na Santiago de Compostela.

Nitko, nepřetrhni se!
Nepřetrhne se nitka. Jako vážně úsměvný
kůň je má lokomotiva, jak Hvajninim,
co se snížil
a veze blouznivou napjatou bytost blíž
k Santiago de Compostela.

Výsostně plná hvězd je stojící
noc, jíž se řítí vlak. Matko,
nemám poutnickou hůl a tenoučkou
jen nitku svírám, abych dospěla
do Santiago de Compostela.

PŘÁTELSKÁ

Stolisté mezidní je mezi
Kde my se zatím tetelíme Bůh ví a my
Růžové stolisté úsměvem oči mhouří
a čeká
jak předtím čekalo když jsme se trápili
pro jiné věci zas

Nedej se otrávit Sloup světla v polích
je opuštěný ale dost času má a počká
Rej a plej a sázej a počítej
s tím že neprožiješ pěkně úplně

stolisté růžové mezidní v hezku a pokoji
když přijde a foukne ve svůj mezidenní čas

Zavrká při odletu Koukne očkem nazpět a mávne
jak rukou jak ať! se říká když se ví
že čas ještě není ale že jistě přijde čas
Jen zatím neumři moc nekuř a nepij
a v míru vevnitř buď
aby ses dožil pro rozmilá prožití růžových mezidní
poprávu Jen abys nezapomněl že jsou
Namouduši jsou

V NEEXISTUJÍCÍCH CHRPAČH

V neexistujících žlutých chrpáčh
nepokojný duch
je vznícený mladým sněhem
a k tomu vznešené varhany –
jak hezký smích! jaká milá legrace!

Ale lípy už nežijí. Víc než tvrdě spí
a zvony pro ně teď nejsou, zvoní
ve velmi vzdálené vesnici u Atlantiku,
kde se stojí a čeká,
takže láska neví, nač se ptát.

Přece však myšlenkou šeptá:
Přijď ke mně, duše, na chvílku,
jestli mě miluješ.
Jak milý smích! Přijdu, ohó,

jenže nadosmrti, neexistující
odvážlivče.

HORY V NOCI

Prvohory v měsíční záři lijící se oble
Ve vlhkém prasu samy k sobě původní hory
se pohybují
jako by tomu opravdu chtěly
a úděsné základny čarodějně napodobují
nadšenější život

Tu mlaskne jezero a přímá tmavá duha
v něm stojí jak němý stvol
a není jisto
zda alespoň jeden umírající světa
ji přeloží do slabik

a zda jsou někde bezpeční kteří se přátelí
s hady po stmívání
kdy moře opustí už oblohu a umocňuje zem

kdy božská hrst sunoucích se skal
si začne hrát jak onyxové želvy v černočisté tůni
kdy jemné žití spí
a doufanlivě sní
že je den

VZLYK

Sedmkrát
a sedmdesátkrát,
sedmsetkrát
a ještě sedmtisíckrát
pro Hvězdu mořskou,
pro oheň svého milosrdenství
se naděju, že mi odpustíš.

Já taky hvězda jsem, leč v mořské roklině
vrstvami těžkých písků a bahnem
zacloněná,
slepá snící hvězdice
lidská.

Otevři, prosím, moře,
a otevři oči mé,
z kalných hlubin, svatý Rybáři, mě vylov
a promiň ještě
sedmsettisíckrát.

TOČÍ SE, TOČÍ

Točí se, točí bílá rakev na stožáru,
až se blýská,
teď mluv, Jerinom,
a jestli nevíš, mlč.

Jen obzory vidím, protože až tam
patří můj vnitřní led,
nikdy ne blíž,
než ptačí daleký kmit.

Obviňuji celá dvě staletí,
že tak malá se zdá
dokonce i skvoucí mezera mezi oblaky
čirá, vyzlacená.

A tak se musí bílá rakev na stožáru
točit a vyznačovat čas,
a mí přátelé stanou
a nic neřeknou,

nic, Jerinom,
jen odvrátí svou vlahou a sirou tvář.

STŮJ

Ve zpozornění stojí nad střechami
duše zamilovaná,
až k obzoru se před ní otevírá
cesta vroubená

Tenká píseň pozdních dnů
jde po ní
jak pečlivě vybělená kostička
a takto brouká:

„Syn Soli syn
Syn Větru Pavího peří
Blázen kdo věří
sobě sám.“

„Už nehyň,“ praví duše pozorná,
„vždyť přejde dnešní den,
přejde i noc a dál

na obzor
je místa dost,
hrušňový peň
proti nebi
se černá
a s tebou jsem,

syn Soli syn,
syn Větru, Pavího peří, blázen, co věří sobě sám.“

ČESKÉ SLOVO

Každý je někde jinde nící,
já tady, bodlák na vápenci.

V úřadě nící úředníci
a v kuklách nící zakuklenci.

Nyjící, nicotný či ničící?
Nízký či snící? Tak to není!

Jen nící, k zemi klonící se
po nekonečná pokolení.

Nící je hymna, tisk i tradice,
přes všechny polky, chorály, sudlice
trvale nící bubák žije s námi.

Sluneční obřata užasnou, pravíce:
Jaký to smutný brouček lezl dějinami?

SVÍTÁNÍ

Bejde-bu – tenký samet
rád by vešel k vám.
Na rohu zvučí socha z drátu,
je po dešti a čerstvo.

Ó švestko zralá,
ojíněná,
tmavá,
trochu poraněná, voň a neboj se,
to jen Bejde-bu – tenký samet
courá kolem a rád by vešel.

Tak rád by vešel nyvý jak trojitá růže,
zaplápolal a usmál se krásně.
Už je málem smutný,
že ve vlhkém svítání čeká.
Ať vejde a budí.
Pojď dál, Bejde-bu.

Ú M R T Í

Dům ještě stojí. Hvězda v něm
dusí sních, jako se dusí pláč.

Dům stojí s hvězdou, člověka už není.
Tu v bezpokoji hvězda vysype se,

co bílé konfety, co ledné papírky by mžily.
Vznikne závěj a rozmarýn se diví,

pak, chudý, vyčkává, až do konce svých sil.

APOKRYF

Mám rozlehlé skříně a v nich
stoupající smích:

„Nad zelené kopce se Žižka,

 bělostný alabastrový Žižka

a bělostná alabastrová Pallas Athéna

zdvihá a žije a hýbá se v černé noci

a ještě jiní dvousetmetroví alabastroví

vyrůstají ze zelených kopců a hýbou se

proti černé noci,

Pallas Athéna si upravuje účes a Žižka pásku

a usmívají se, jako by měli propuknout

 (v mých skříních)

nad milencem, který s poklidem

 bohatého člověka

pravil: – Představte si, přátelé, mé pohnutí, když

měsíc, celý měsíc jsem s sebou

vozil milenku a

skrz mnohou práci všim jsem si, až když byla mrtvá,

že mám auto PLNÉ krve. – “

ŽIJE VÁLEČNÍK KRÁSY

Doslovná ve snu se formuje tvář

Václava Vosky a vzadu

v špinavé tmě rabouzí nepěkný sádrový golem,

lezou z něj zaschlé obvazy a jeho síla

spočívá v nechuti Čechů utkat se s ním.

Směje se Václav Voska a jeho úsměv je křivý,

protože nemá komu recitovat výsostné verše,

jako když živý byl a nejlíp ze všech sytil

svým hlasem básníky, a golem, ohava,

jen kdyby býval uměl, moh si trhnout nohou.

Hlase, ty mluv, ty pracující krásně,

ty první z odlévačů zvonů, milovníku.

V záhrobí ještě otravuje tě sádrová stvůra doby,

ale je to jen fantom. Věrná struna tvé služby

vine se stále výš Dantovým systémem

a není přetržena.

PRCHÁNÍ – JEN BĚŽÍ

Co dělat s Prcháním? Zastaví se kdesi
pro nutné sousto, mezi dvěma dechy

hrkne svou zprávu zpola zkomolenou.
Výchozí bod už nemá žádnou cenu,

spotřebovaný dokonale
jak pramen do dna žízní vyčerpaný.

Kol sypká Provence práší se a jiskří.
Prchání míří k mrazným Pyrenejím,

sýr v dlani. Ale cíl, ten v informaci není.
Pouze se dozvíme, že běží, rozhodnuté.

EXEKUTOR

Muž, který nahoře v patře ze zákona zabíjel,
dole nakládá do auta plátno
jako cizí rozměrné dítě nešetrně,
že chladný prostor je harantovi taktak,
čísi podstatné barevné němé stvoření pryč odváží.
Motor dutě škytne,
muž též a náhlý déšť
bije do předních skel.

DOBŘÉ SKUTKY

(Viola Fischerová)

Prostory vzduchu nejsou vidět,
cloní je zřetelná krev a hoře z ní.

Dvojice rorýsů smykem plovávala
a možná ještě plove, svižná,

a tobě nutné dobré skutky nestíní
rozkošnost rorýsů i lidí,

jiným jen popel výsledků se sype.
Proto, ty suchá chrabrá ruko, slavím tebe,

co pravého polibku pro tebe v světě není
a ani míru v rukavici.

Ř E T Ě Z

Pružnými kroužky chvil
provléká člověk nit,
až v jedné z mezer zmizí.

Dnes ještě neví kam,
a pak –
už ví, kam jít.

A jde-li, nejde, totiž voní
jak pryskyřičné zrnko v otevřené báni.
Neslyšně s každou duší sousedí
a ta zas jako haluz proti slunci
dvojmo se zelená v tom zlatém obcování.

T A C H V Í L E

Ó kočko
mol praskne v ráz
když do ruky černé
ho lapíš a zachytíš
Tělo ty brutální rozjívené volné
umanutý tvore cupkající
po způsobu ponyů
mou samotu sežer
a už neotravuj

Kvílivče
teplouchý bitevníku
Já tvá pochcaná madam
nabývám moudrosti v půlnočních hodinách
dýchajíc mlhu a řev
Pak
to spolu zaspíme jako dva balvany
a ráno je jiné

K O N

Červení ptáci v jasné záplavě
mě vyzývají, abych něco konal,
neboť jsem člověk – ten vždy něco koná
energií litou v nepokojných žilách.

Tu přijde bratr silnější a skvostný,
aby řekl – svolěj mi ty ptáky!
Proč svolávat? Proč neplašit? Proč nesníst?
Leč svolám je po přání bratra a rád vidím,
že zdařilo se.

Učinil jsem něco. Co, to ještě nevím.
Dozví se včas, proč svolal jsem ty ptáky
červené jako vlčí krev a mák?

Tu stojím plný stesku, rozčilen,
v kůži jak zvíře, nezpravený o tom,
proč jako zvíře v kůži chodit mám,
mít sny a sloužit, ptáky svolávat,
a dokdy, také nevím.

JITRO

Obloha vstala jako kytice.
Bůh pro tento den pomyslel,
že vstát má jako kytice.

Odvane pomačkaný sen
svým běloskvoucím vějířem,
dojme a mlčky poví ti,
že se máš rychle umýti,

a víc násilí nečiní,
tak jako všichni nevinní.

Jako kytice

NEBESKÁ RADA

Kde nádhera, kde květ, kde ukojení,
kde soustavnost? Máte, vy zubožení,
půl sáčku soli, sémě snad, a zlost.
Sokoli ukřivdění, němí.

Tu škráb, tam bouch, nepěkné pokolení.
Marně dští sprcha ryzí milosti.
Jen trochu vzduchu víc, nepatrně víc snění!
Otočit navyklost.

Natáhnout nohu, kde je skrčena,
kde svěšená, rozšířit ramena.
Jen to a já se ve vás zaraduji.

Hle, pod oblaky koňstvo atlasové.
Hle, hladký kaštánek.
Hle, božské Dítě, které první zdraví.

NA BOŽÍM ŘETĚZU

Dírkovaný, tře-třešticí
spoj, tygr v snách
áá – v oblouku jedlí, kde lelek někdy zhas.
Bílá, rudá, bílý, rudý háv,
domy, co teprve se staví,
rodina zlá.
Dav!
Žula v hromadách.
Tak tomu je! V jedle pažích,
kde lelek pílil v dutinu, kde sníš
ty na Božím řetězu, sele mdlé,
šťastlivče vždy očekávaný!
Splaceny budou dluhy, splaceny
činy prostých!
Ulice nést jméno Prosha,
les
vonět jak šílený,
člověče, kde slavík někdy zhas.

DOPIS

Čekám... čekám... vzdělávám se.
Vážnost přijde potom.
Bod, matko! pravé práce bod! Nepřešel jsem
ho, neminul?
Že ještě nepůsobí?
Starám se, ano. Vydělávám, stále se starám.
Hovořím s lidmi. Spím a rozmlouvám.
I lásku mám. I k Zemi vztah.
Matko, dobře se mám.
A celkem nespěchám. Třeba nic jiného není?
Přece jen ale: tohle nejsem já?!
Nejdražší matko: trpím strachem,
a není to bázeň Boží.
Pomoz mi, Matko, dobře se mám.

MODLITBA

Chraň bytosti,
jsou vniveč odsouvané osobní slabostí.
Chrpou je chraň a vánkem včas
a citlivost mládí
nuť jim zpět, ať neselžou v kroku.
Matku jim připomeň, pokud je milovala,
pomlč o matce nedobré.
Sen jim dej, že žádoucí jsou, ale že se nic
nestane, umřou-li.
Svět strká jimi a prasevět je už pryč,
andělé pro ně blud.
Strp zlobnou slzu, jí svlaž prach,
a odpusť sveřepost, s kterou se sami kazí,
blanitým křídům kývajíce v tmách.

markéta hejná / slzy ezau

V roce 2007 jako soukromý tisk
vydal a ilustroval Luboš Drtina.
Náklad 30 číslovaných výtisků.
Sazba z písma Baskerville Ten
dodaného Střešovickou písmolijnou.
Ofsetem vytiskl Jaroslav Janďourek.
Vazbu provedl Jan Hybner.

Osmý svazek edice

Tento výtisk má číslo

ISBN 978-80-254-0417-1

